

No més drets sense deures.
No més deures sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles, legislables é INGANANTIBLES. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, es cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comensa la llibertat ajena. Es licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui á un altre. • L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y á la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix á qui critica son vicis y la societat qu'els consent, es un dels sers més envilitis, degradats y despreziables de la Naturalesa. •

PERIÓDIC POLÍTIC VERMELL

La Tramontana defensa els principis lliberals més avançats, sense mixtificacions ni evasiments de cap mena, tant si es viu perseguida per hipòcrites iarsants, com si sent l'aplous de la gent veradadament honesta y digna. • La TRAMONTANA en politica defensa sempre al més adelantat contra el més reaccionari, y s'oposa a la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, evuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada á cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

La salut del poble es la suprema llei

La Tramontana es el periódic qu'es publica en idioma catalá més avansat en ideas politicas, religiosas y d'economia social

El Treball es la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre.—Extranger, 2
Las suscripciones se pagan per adelantat

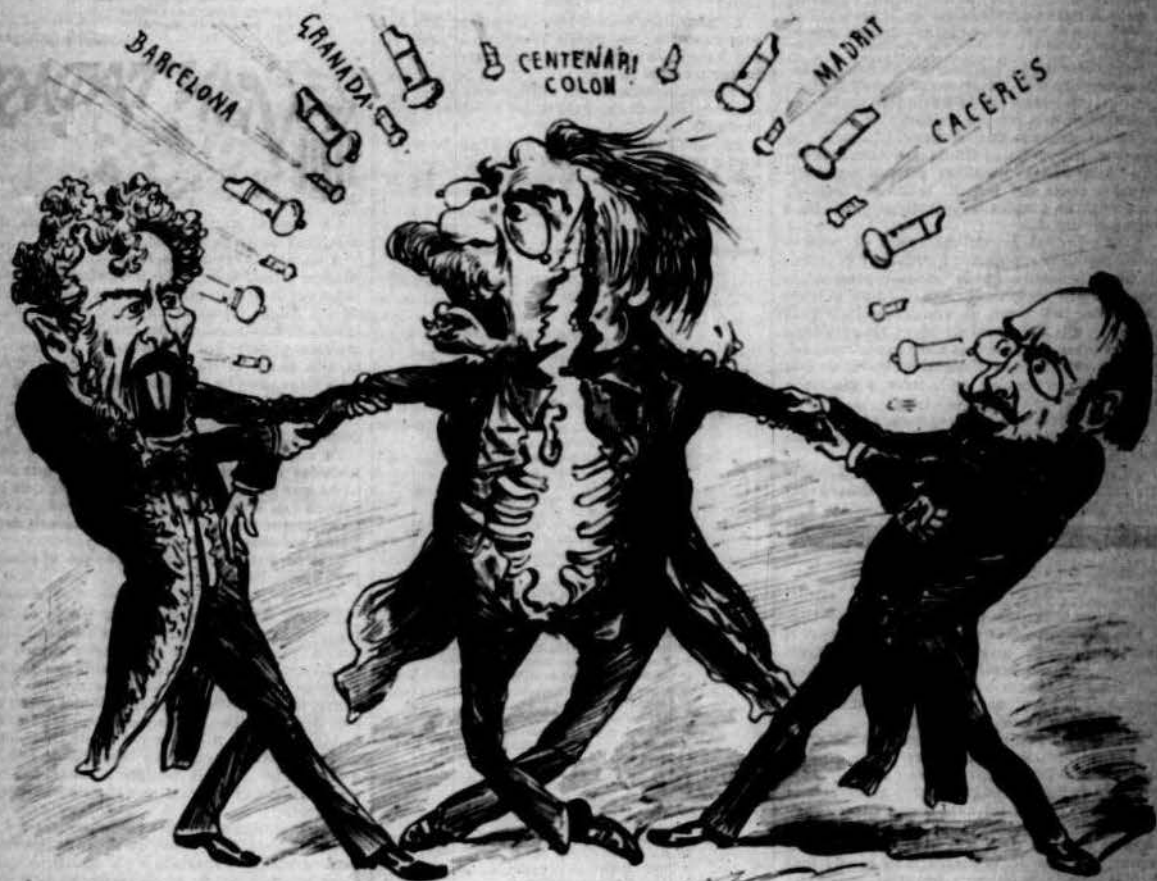
ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA

Pels pagos s'admeten libranças del Giro Múruo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten libranças especials de periódics.

PREUS DE VENDA

Número solt, 5 céntims.—30 exemplars, 1 pta.
Surte á llum puntualment cada diumenge

L'ACTUAL SITUACIÓ POLÍTICA

L'un l'estira per aquí,
l'altre fa igual per allà,
y ell per no seguir á ningú
està ja desconjuntat.

ANIVERSARI

Avuy fa cinc anys que de las quatre forcas aixecades a Chicago penjaven els cossos de Parsons, Spies, Fischer y Engel, haventse poc abans suicidat Ling per no donar feyna al butxi, y sent portats a presiri per acabar allí sa vida Schwab, Fielden y Neebe.

Lo que motivá l'aixecament d'aquet patibul y el pronunciament de tant terribles condemnes tothom ho sab; la *huelga* general del primer de Maig del any anterior, y el desitj de la burgesia nortamericana d'escarmentar als proletaris que s'atrevien a fer peticions de tal color revolucionari a sos explotadors.

Pera condemnar als anarquistas de Chicago no hi hagué irregularitat judicial que no es posés en practica, resultant per ellas que la republicana y democrática burgesia del Nort d'America res tenia qu'envejar ni tirar en cara de sos empedernits colegas monárquichs y absolutistas d'Europa.

Mes la rampa de l'agonia dels penjats de Chicago determiná una *corrent* eléctrica en tot el món ahort hi ha esclaus del treball, y doná amb els cossos de las victimas una tenebrosa bandera de combat y un esperit de venjansa que pot costar molt car, no ja als matadors americans, sino á tota la classe burgesa de tot el món.

La farúm de sang emborratxa, y com la de Chicago es sent per tot arreu continuament, els mals que pot portar a la classe que la derama poden ser incalculables.

Nosaltros, com sempre, som par. idaris de la pau y la fraternitat, fins am nostros enemichs; però sabem que las passions no es deturan de qualsevol manera quan se desbordana, y res més á propòsit pera desbordarlas qu'el recort d'un patibul tan injust com tiránica y despòticament aixecat.

Segurament que las nacions qu'hajan aixecat patibuls per las qüestions de treball tindran molt més que teme per la Revolució social que s'aproxima; mes tampoc deixarán de sentir en mes ó en menos sa destructora influencia fins aquellas que no hajan donat tan extremat pas en el camí de las injusticias, porque, sent universal la causa del treball, tenen per fora de repercutir en un país las injusticias portadas a terme en un altro.

Si el criminal del delictu comú de robo y assassinat es fa repugnant a tothom y es considerat un monstre en la societat present, la burgesia que, després de quedarse amb el fruit del esforç del obrer, fa aixecar patibuls pera donar en ells ignominiosa mort als partidaris d'ideas emancipadoras, es mil vegadas més criminal qu'el lladre y l'assessi vulgar, y ó la justicia no es possible en la terra, ó mereixen també tals criminals pitjor càstig.

En las forcas de Chicago es va cometre l'any 1887 un d'aquets monstruosos delictes socials.

¿Tardará gayre la vindicta popular á poder quedar satisfeta, contemplant l'aplicació del càstig que correspon?

LA POBRESA

Tothom la venera, però ningú la vol. Els més entusiastas per ella, els que més predican aquesta qu'ells ne diuen virtut, els catòlics, també se n'allunyan.

Un pobre! Qu'és un pobre? El sér més desgraciat de la terra: tothom s'aparta d'ell com d'un leprós, per por al contagi.

Així es l'humanitat. El que naix esguerrat ó invàlid, per condició ha de ser pobre tota sa vida; el que naix sencer y sá y al tenir edat suficient es posa á treballar pera guanyarse el sustenir y es trenca un bras ó una cama, quedant inútil pera sempre, pobre tot lo que li resta de vida ha de ser també; y el que naix sencer y sá y no té la desgracia de *pendre* mal durant sa vida de fatigas y penurias, pobre ha de ser també á l'arribar á la vellesa, puix am la subor de llargs anys de treball sols haurá lograt amassar la seca crosta de pa que li tiri la caritat del próxim.

Miréu els que no treballan, els que predican las excelències del ser pobre: sas casas, rics palaus; vestir, joyas, manutenció, ¿què deixan

que desitjar? ¿No respira tot abundancia, luxo, satisfacció?

¿Qui ha produhit els palaus, qui els trajos y joyas, qui ha cultivat las ricas viandas qu'omplan sa taula fins á vessar?

Las ha produhit qui ha perdut un bras fabricantlas en el taller, qui demana caritat de porta en porta per ser inútil ja pera el treball.

¿Per qu' viu una vida raquítica l'obrer durant l'edat en qu'ha de guanyar el pa am la subor de son front? ¿Per qu' fa presa en ell l'indigencia quan el pes dels anys li roba las forsas necessarias pera el treball?

Perque las suadas qu'an ell l'han fet pobre, han fet sobradament ric á qui l'explotava; porque am la miseria de centenars d'obres s'ha creat la fortuna d'un sol home, quina injusticia social quedarà perpetuada en sos successors per la llei d'herencia.

Actualment està tot tan ben organiat pera sostenir semblant injusticia, qu'á favor d'ella están els governs tots, todas las justicias y tots els exercits.

Tots, parapetats en la legalitat y mostrantli punsagudas bayonetes d'acer, dirigintse á l'obrer, li diuen: No et queixis, sino apretarem un torn més la rosca.

El filòsof Cristo deya als qu'el seguian: «Abans passarà un bou per l'ull d'una agulla, qu'entrará un ric en el regne del Cel.»

En aquells temps, afalagats pel desitj de gosar d'una eterna benaventuransa desconeguda en un món ignorat, n'hi hagué que seguiren las máximas y consells del qui en el Gòlgota mori clavat en creu y entre dos lladres; però avuy... avuy ja ni Cristo es escoltat pels seus sectaris, ni es fa cas de las máximas bíblicas que senyalan la pobresa com á principal virtut.

El Sant Pare no es pobre: els palaus dels demés monarcas no poden compararse amb el seu Vaticá; sa taula, llit, pompa, servey, moblatge y vestir, no son, per cert, els del qui viu en rònega habitació, am muller y familia, passant mil mals-de-cap pera poder menjar un bocí de negre pa.

El Sant Pare es ric. No passa un bou per l'ull d'una agulla. El Sant Pare, el representant de Deu en la terra, no té, dones, entrada en el regne del Cel.

FREDERIC GIRONELLA (Jo)

Figueras, Novembre del 92.

BARCELONA Y L'ARCADE

—Pam, pam! —Qui hi há? —Servidora.

—Qu' se li ofereix? —Venia per parlar... —Torni una altra hora, porque dorm. —Ja el cridaria.

—No pod ser, y s'ha acabat. —No pod ser? Y per qu' acabat? —Perque per fer caritat no es lliura el senyor Tiaó. —Senyora, miri el que diu; tinga compte amb el parlar. —A mi em sembla qu' eis estiu la vareig veure captar. —No senyora; s'equivoca. Per lo tant, li notifico. Si no reprimeix la boca, potser li donare un micó. Y vagi, cridi á l'arcalde, porque parlarli em convé. —Mestressa, tot es en balde, porque jo no el cridare. —Com s'entendé em convé molt. —Y á mi qu'és? Tant se m'endona. —Doncs ha de saber qu' ho vol y li mana Barcelona. —Barcelona? M'electrista! Barcelona, diu? Qu' guassa! L'ha de dir un poc més lisa: aquesta bula no passa. ¿Es té d'alta amb una grua, Barcelona? —Qu' s'estranya porque vaig quasi bé nua? Aixís mereix va l'Espanya. —Li diu que jo el ting de veure. —Doncs li diré qu' es vesteixi. Si vol, entre tant pod seure.

—Ja pot entrar. —Molt bon dia. —Bon dia tingui, *pubilla*. —Ja sab qui sog? —Sí; sabla... (Laya, porta una cerilla). Vosté dirá... lo que vol.

—Veurá; no encengui el cigarro. Sé que vosté... fuma molt, y jo amb el fum m'encaparro.

Comensém. —Vosté dirá. —¿D'hont es llió? —Jo? De Tortosa.

—Doncs á Tortosa s'en va, porque aquí hi la molta nosa. Home, sab qu' es bastant pilió, y al meteix temps gata-maulió,

Fins per desota la taula vol encendre un cigarriell! La meua resolució li dig: es irrevocable. —Y hont vol que m'en vagi jo? —Vajassin, qu' es bastant pilió.

—Be, pró ju ting de sabé el motiu d'aquet despidó. —El motiu? No el sab vosté? Jo el creya molt més carrió. Miri, el motiu es aquest. —¿Qu' son aixó?

—Son censuras. —Oh! Aixó em té poc inquiet. Son fetas de criaturas. Prou qu' es veu am lo que diuhen, aixó es, qu' em tenen rabia. ¡Ja es comprén qu' eis qu' aixó escriuhen tenen molt mala la llibra!

—Be, bé! No s'ull saber res. Prou xanxallos y romansos! Tant vosté com els demés están tots fets uns bons ganjos. Qu' es creuen que ving de l'hort? Barcelona encare hi papa.

Qu'et creu carregarme? Mort! Ja m'han tallat prou la cepa. Ja hi vaig prou de matalotada! Ja hi vaig prou, senyor Pucó! Vagi á la Cort desseguida amb en Bosc á dars la mí.

Quin parell de carbasseras! Améu á corre la lina! Jo em vestirà am las banderas que valen deu rals cada una. —Pró, senyora... —Prou!

—Voldria dirli... —Prou, senyor Porcar! En llog d'arcalde, valdria més qu'anés á... forenar.

DOMINGO BARRERA

La situació conservadora es va, cada dia més, lluhint qu' es gust.

A las disbauxas de las festas colombinas de Madrid y Barcelona, á las irregularitats senyaladas per la opinió pública en els Ajuntaments de las dugas primeras capitals, d'Espanya, á las discordias intestinas del partit dominant, al malestar general que per tot arreu es manifesta, s'ha afeitat el fracas del viatge de la Cort, qu' á Granada s'ha manifestat ja en forma d'un moti bon xic més peliagut qu' eis demés que constituían el *nostro pa de cada dia* del govern conservador.

De totas aquestas onacions previstas y mesrescudas del partit dominant, sols una cosa hi ha que extranyar: Que siga possible que governi á tots un partit que ningú el vol, á l'extrem de que fins sos meteixos partidaris confessen sos desacerts y sos desastros.

¿Ha perdut ja el poble espanyol el coratge pera agafar l'escombra?

El Banc d'Espanya, que ja fa temps ve carregant als espanyols de paperots fentlos passar com á bona moneda de valor real y efectiu, en la darrera setmana ha disminuít sos fondos metálics de reserva en uns dos milions y en cambi ha aumentat la circulació del paper en més de nou milions de pessetas.

Aixó del Banc no hi ha pas dupte de que algun dia té d'acabar com la comedia de Falset; mes per lo que als proletaris atany, ben bé qu' aquell dia ens tocará mirar els toros desde la barrera.

¿Qu' el bitlet de Banc s'en va per terra y ja no se li dona més valor qu' el qu' eis mereix pera embolicar cansalada? ¡A nosaltros qu'! Com aquets paperots no els veyem ni de lluny, podrem repetir, parodiand al rey absolut: *Ahi me las den todas*.

La burgesia será sols la qu' es queixi, ballant de gust uns mentres rabiarian els demés, y nosaltros dirém:

—Allá ells se las arreglin.

Pues señor, qu'els silvestres perdonen la vida als romeries, i qu'aquestos no es contenten pas amb menes de fer una bona foguerada de romani conservador.

En Cánovas prou s'esforça amb portar el balanç de la situació en bon equilibri, no decantant-se a cap costat; mes entre sos parcials n'hi ha de molt brètos, que pera satisfacció de son orgull capassos serian fins de provocar la vinda de la diluvi.

Per nosaltros que no quedí.
- Sols sentim lo que tarda.
Y desitjím que ni las cóas quedín dels partits dinásticos actuals.

Els reys de Portugal van a Madrid.
Y el govern ha aplasat totes las qüestions polítiques per mentres els soberrans vehíns s'esfeguen a la vila de los.

Aixó em fa igual efecte que si un aplasés el pago d'un pagaré pel poderós motiu de tenir forasters a casa.

Pero què hi ha en definitiva de l'inspecció dels Ajuntaments de Madrid y Barcelona?
També s'hi tira terra demunt?

No es mal mort el que queda sota aquesta terra.
Com que l'enterrat sempre resulta el pobre y la moralitat administrativa.

Am las derrereras plujas han comensat a arar a dojo els bolets.

Quan plourá a la vinva nacional fins a poguerse fer abundant collita d'aquell fruyt pera posarlo en conserva?
Veus aquí de la única manera qu'em tornaria conservador.

Els dos tortosins que mangaven las cireras municipals a Madrid y a Barcelona s'han decidit al fi a fer dimissió, el primer perque ja fins las pedras se li havian posat contra, y el segon pera evitar l'arribar a veures com el seu panyat.

Els descerts, xanxulos y que se jo quants cosas més d'abdugas administracions son sobradament manifestes pera necessitar recordarias.

Peró ¿responsabilitats? Ni els mils. Avuy a Espanya no més s'exigeixen responsabilitats al escriptor que posa de relleu las tiranias del clericalisme.

Santa Revolució benehida ens lliuri prompte de tantas calamitats com avuy ens corsecan.

Tot just han acabat a Madrid las festas de Colon, y ja comensan las dedicadas als reys de Portugal.

La Cort, aconsellada pel govern de las conservas, está de festa.

Es la millor manera de divorciarla del poble, que sempre está de dol.

Per voler conservar tanta festa, als conservadors m'els sortirá a lo menos una feste... la guita.

Els sagastins ja están que no hi veuen de cap ull de contents.

Contemplant els desastres conservadors els cau la baba de gust, y molts dels fusionistas tencen ja el frac al penjarrobas y encarregadas fartneras al fondista per tant bon punt el del tupé siga cridat a constituir govern, cosa que, segons ells, no pot tardar ni un mes.

Es clar: s'acosta Nadal, y es precis menjar turró.

Al poble li agradará sens dubte la caygada de l'Antón; però de segur s'entristira per la pujada del Mateu.

Tan poca memoria volem que tingui pera que no es recordi de que a poca diferencia, tan malament ho fa l'un com l'altre?

Lo qu' aquí es necessita es que cayguin tots dos, y qu'en lloc d'ella no s'hi aixequi res que s'hi assemblí ni pel forro.

Alguns periódics s'escauman per si es juga ó no es juga en tal ó qual punt.

Peró, homes, ¿acás no jugan desde Madrid amb tots els espanyols?
Doncs no se per que no s'ha de deixar qu'els demés també es divertessin.

Per falta d'espai no havém pogut publicar

encara la circular que la Societat laica *Gutenberg* ha dirigit a molts individuos y corporacions a l'objecte de recullir efectes pera organisar una tómbola a benefici de dita societat, que sosté dugas escolars laicas, una per noys y altra per noysas.

De nostra biblioteca cedim per la citada tómbola 100 exemplars de *Los partidos socialistas españoles*, 25 de *Estudios filosófico-sociales*, 25 de *La Revolucion*, 25 de *Questioni socials*, y 25 de *La Mujer en el Cristianismo*.

També havém entregat ja 44 toms de *Sagramental* per ordre de nostro amic C. Vidal, que amb ells ha volgut contribuir a la citada tómbola.

Els donatius s'admeten en el local social de la esmentada societat, carrer del Consell de Cent, núm. 432, Barcelona.

Sense que fins al moment d'entrar en màquina aquest número n'haguém rebut cap avis, invitació ni noticia de la respectiva Comissió Organizadorá, sabem qu'avuy vindrens es recordará, en aquesta ciutat, la fetxa del sacrifici dels anarquistas de Chicago, amb una vetllada necrológica, qu'es celebrará en el teatre del Circo Barcelonés.

Com no tenim més detalls de la festa, sols ens cal afirmar que desitjím que aquest any la solemnitat del 11 de Novembre resulti tan grandiosa é imponent com resultava els demés anys a Barcelona.

Sabadell, Tarrasa, Vilafranca, Manresa, Reus Sans, Sant Martí y moltas altres poblacions de Catalunya es disposan a commemorar l'onze de Novembre amb actes de propaganda que posin a tots els obrers a bon temps pera prepararse a conseguir sa emancipació económica.
Invitats nosaltros a pendre part en la majoria d'aquets actes, havém acceptat ésser, demá dissapte en un dels circuls obrers de Sans, y el dissapte següent a Sant Martí, en quins punts es commemorará degudament la fatídica fetxa d'ignominia burgesa qu'avuy registra l'Historia.

A Olot ha donat tan bons resultats un meeting anarquista que la setmana passada es doná allí pels companys Archs y Teresa Claramunt, que l'efervescencia en els llocs de treball es grandiosa y las corporacions obreras n'esperan brillants resultats, com també a S. Joan Lasfontes.

El dijumege passat tingué llog una vetllada en el Centre Popular de Sant Celoni, qu'es vegé immensament concorreguda y en la que regná gran entusiasme.

Pregueren part en ella varios companys de Barcelona, y el número públic, compost en sa majoria de donas, aplaudí amb entusiasme las més radicals teorías d'emancipació económica qu'allí s'exposaren.

La societat d'oficials y aprendents fideuers de Barcelona, establerta en el carrer del Príncep de Viana, número 16, y per entrar a la qual, tenian de pagarse certs drets d'entrada, fa saber a tots els treballadors d'aquell ram qu'ha concedit lliure entrada a tots els companys que desitgin formar part de dita associació.

Dissapte a la tarde fou enterrada civilment la muller de J. Olmedo, am gran acompanyament de donas.

El difunt al mati es dongué sepultura civil al cadavre del que fou nostro amic y col·laborador J. Adset, acudint més de doscents companys del difunt a son enterro.

També es feu el dissapte l'inscripció purament civil d'una filla de Rafael Castellví y Pepa Fontané, amb els noms de Palmira, Aurora y Acracia, y el dijumege el d'un fill de Pau Bo, a qui el jutjat municipal trobá pels pera posarli el nom de Galileo.

Molt ens alegrém de qu'els actes civils vagin ja fentse monda corrent a Barcelona.

La Societat de Lampixtas, Llauneros y Llauners de Barcelona, y contorns posa en co-neixement de tots sos socis que desde el dia primer del corrent mes de Novembre ha quedat instalat son nou local social en el carrer de Vistalegre, n.º 18, pis primer.

Mori a Vilafranca del Panadés el company Albert Clavé y el dissapte derrer es feu son enterro purament civil, al qui acudiren els elements revolucionaris y des preocupats més coneguts d'aquella vila, honrant aixís la bona memoria y honrada concorrencia del difunt.

Els paletas y fusters de Sant Martí celebrarán demá dissapte, amb una vetllada literaria musical, l'aniversari dels mártirs de Chicago, fentho en el espaiós local del Fenici del carrer del Municipi, prop de Cala Vila, per estar segurs de que son local propi els resultaria petit per la conmemoració de tal fetxa.

En la fetxa d'avuy en qu'es conmemoran els mártirs de Chicago, bo es fixar una mirada cap a Jerez...

Y dedicar un recort a tots els mártirs d'una idea progressiva.

LIBRES REBUTS

ALMANAC DE LA QUERRON SOCIAL, *ilustré, pour 1899*. —Éa el tercer any qu'es publica aquest *Almanac francés* a la capital de la vequina república, escrit pels més notables escriptors socialistas d'aquell país, conté molt interessants treballs literaris y dibuixos alusius a la qüestió social, en un elegant tomo a la rústica de 224 pàginas am coberta roja, qu'es pod'adequirir enviant 6 rs. en sellos a l'Administració, Boulevard Saint Michel, 5, Paris.

COLÓN, *¿Fue el verdadero descubridor de América?* *(Dónde nació?)*—Avuy, que tot lo de Colon inspira interés, en J. Brunet y Ballel ha publicat un elegant tomet d'un centenar de pàginas en que proposa y resol els problemes que anuncia en els titulos am molt bon criteri y copia de datos interesantes. Se troba de venda a 6 rs. en la librería de E. Arco, Portaferrera, 21.

MÚSICA DEL PRESENTE. *Estudio histórico musical del wagnerismo*, por el doctor R. Salas.—Pel poc que per falta de temps ha vengut pogut fer aquesta obra purament didáctica, em ha semblat veure en son autor un futur gran partidari de l'escola del celeberrim mestre alemán, pugnant amb la rutina y la tradició musical d'alguns mestres encarrtonats que diuen heretjics musicals a la successió lliure de certs auctes dissonants, per més be que artisticament pugan pintar determinadas situaciones dramáticas. Es ven a 3 pesetas en las principales librerías.

MADRIDONA. Colecció de quadros al viú que presenta al públic D. Emilio Prieto y Villareal.—Libret interessant pera matar l'estona, 3 pesetas. Madrid, librería de F. Fe.

DAIROS DEL COCINO, por Juan Freixas-Cuchí (*Onesio Pi*). —Éa aquest un folletet sens pretensions, però que val més que molts que es tenen molts. Tracta de la marxa de l'homeanitat pel camí del progrés, de l'idea de Déu, de la negació de Déu y del sobrenaturalisme y de l'origen de la materia cósmica. No porta preu a la cuberta ni diu abont se vent. Está imprés a Reus, plassa del Rey, 10.

EL PRIMER DEBENEFICÍO. Y LOS CAMAREROS.—Novelas rebusadas con ánotas de las que regula el kiosco *El Sol* a sos camareros quan reuniesen cert número de cupons.

¿VIVIR POR LEVANTE. Conferencia política, por Rafael M. de Labra.—Discurs programatic en el Circulo Republicano Centralista de Madrid.

CAPITAL Y TRABAJO. La participación en los beneficios como solución del conflicto entre patronato y obreros, por Felipe Gejón.—L'autor busca en aquest llibre, am més bona intenció que coneixement de las passiones humanas, la solució del problema social per la participació de las ganancias en l'operari, resultant un semi-socialisme de l'Estat am lleys que tot ho regularisn. Buscar l'armonía entre el capital y el treball donant igual valor a l'un que a l'altre, sempre resultarà per nosaltros la més inteligenta de las utopias. Forma part, aquest folletet de 32 pàginas, de la *Biblioteca Republicana* qu'es publica a Madrid, essent son preu 25 centims.

VIVIR AL PAÍS DE LOS BUENOS, por P. Legria. Folletet d'unas 90 pàginas en que s'analiza el racionalisme y es combaten las preocupaciones y el fanatismo religioso.—Preu 2 rs.

ANNUAIRE DE LA BOURSE DE TRAVAIL.—Colecció de tots els treballs y acorts de la *Boula del Treball de Paris* durant l'EXERCICI 1899-00.—Un tomo de prop de 500 pàginas.

ANARAS, por Pedro Barquero.—Colecció de talentas poesias inspiradas en bon espai lliberal y recopiladas en un elegant tomet de 140 pàginas qu'es ven a 2 pesetas en las principales librerías y en casa de son autor, calle Ato, 2, pis primer, Valencia.

LOS PRIMEROS MÁRTIRES DE LA REVOLUCIÓN GENERAL.—Precipua alegría amb els retrats dels mártirs de Chicago, tirada en color bistre demont d'una cartolina de 16 per 25 centimetres. Es ven a ral, fentse el 20 per cent de descompte als venedors, en la redacció de *El Productor*, San Olegari, 2, pis primer, Barcelona.

LAS REINAS DE PALMIRA Y LA LEY NATURAL, de Volney, traducidas por A. Zeugnot.—Universalment conegut el mérit d'aquesta obra, res cal afegirli. La traducció está leta a conciencia y forma un tomet de més de 300

planes, qu'es ven à una pesseta, sent el meteis que son edtor en regalà cent exemplars, ja agotats, pels gastos de delegació obrera al Congrés de Lliurepensadors de Madrid. Quis vulga nous exemplars d'aquesta portentosa obra pod dirigitse, am pago adelantat, à son editor, A. Dieguez, professor d'idiomas, carrer de Ripoll, n.º 4, pis segon, porta 2.ª, y se li enviarà à correu seguit ó se li entregaran si son per Barcelona. El preu es, com ja havem dit, d'una pesseta cada exemplar.

EPITAFIS

En aquest allotjament, que xampany per arreu traixa, prest tindrem de cos present un festiu Ajuntament que ja li estan fent la caixa.

Tan gandul va ser en Trulls tot el temps que va existir, que li sabe greu morir pel treball de tancar els ulls.

Am molta pau aquí jau la sogra que saig teni, y desde qu'ella es mori qu'es més gran la meua pau.

Met-Gitxaine

A dintre del ninxo aquet descansa el porug Ambrós, qu'es va matar ell, perquè de la mort va tenir por.

Un gran jueu jau aquí que diuen que va mori de tant toca el violi amb estanqueras.

Aquí descansen els restos del marquès de las Forquillas, de desde qu'es mort qu'augmenta per tot la pornografia.

Domingo Bartrina

Alguns qu'están al tanto de las interioritats de la política, diuen qu'en la crisis qu'es provocara després de passada la frontera pels reys de Portugal, el Sr. Cánovas quedara de nou encarregat de formar ministeri; y que si ell renuncià à tal honor per serli impossible constituïr am silvelistas ó tomerins, tampoc es cridaria al Sr. Sagasta, pel temor qu'inspira un període electoral en qu'es remouen las passions contra la monarquia, sinó que llavors es cridaria al poder... ¿à qui dirian?... ¿al general Martínez Campos? No; aquet diu que ja li amagaren l'ou una vegada, y que no vol tornarhi. Es cridaria... al Sr. Pidal pera formar ministeri.

Socorro! D'aquí à Carlos VII ja no queda més qu'un gruix d'escrúpul monàrquic. Y ja sabem lo poc escrúpulosos que son els nostros governants.

Els de La Fulla sembla que s'han espantat de continuar fent ells meteixos el repugnant paper d'esbirros Jullosos pera perseguir à La TRAMONTANA, y valentes de sas vergonyosas influencias, omnipotents am l'actual situació política, farán que las persecucions ens continuhin venint, pero per altro cantó en que no ens vegin tant compromesos.

Molt bé; y à nosaltros ens té sense cuidada. Vingan d'ahont vulgan, sabem que La Fulla es l'amo que atissa y el qui dona la cara el gos que borda.

Y nosaltros el càrreg l'apuntém à l'amo y no al gos.

En las obras de l'iglesia del Sagrat Cor, de Girona, que ja diguerem en altro número que hi havia hagut una desgracia, s'ha repetit ja mala sort, morinthi fa poc un treballador à conseqüència d'una cayguda.

Treballant per Deu sempre es troba recompensa.

Y d'aquestas cap de més gran que l'esser cridat à la gloria...

Y aixis, amb un recado tan directe.

Certas cosas em contan de Reus passadas entre un reverent y una dona malalta en el camí

de Tarragona que demanava confessió y se la induhi à fer testament, que no tenim més remey que callar, per las rahons fullescas que ja comprendran nostros lectores.

Als quals, no obstant, ja els basta l'indicació pera apuntarne un més à la llista dels càrregs.

Tenim una carta en vers del mestre laic de Martorell à propòsit de cert miracle qu'el rector d'alli atribuïhi à la Verge de Montserrat per haver mort la escola laica de dita vila (que gosa de molt bona salut), y que, à pesar d'estar escrita en castellà i no la vila ni la verge, sinó la carta) la publicarem tal com pinta pel bon sabor tramontanesc que respira.

Apa, doncs, à fer salivera fins al pròxim número.

Aferrada la Junta de l'Hospital à rutinarias tradicions, com propi de gent cerialica, disputa algunas clinicas à la Universitat, y aquestos dias els estudiants de medicina han manifestat son disgust am tremendas xiuladas als catedràtics que no tenen ideas ni energias de saber reclamar lo que necessita l'ensenyansa en nostros temps.

Molt será qu'aquestos principis de desahogo estudiantils no acabin amb altre conflicte dels molts que may s'han interromput en aquestos temps de Fulla y conservadors.

El burgés Aris, de Malgrat, ha despatxat à uns quants obrers de sa fabrica pel delict de ser associats.

Molt bé. Quant els obrers tinguin la paella pel màneg procurin ferli tastar la reciproca al citat burgés. Y en paus.

Desde la trona de Vilarnadal digué un mossen l'altro diumenge qu'eran condemnats els que ballavan al só d'una orga en cert local de aquell poblet.

Però què! ¿perque sa majordona balla am piano es acàs pecat ballar am orga? Així sí que resulta una orga... d'emboïcos.

L'ensotnatat major de La Granada acaba de fer una professió en son terme pera matar la cuca.

¿Però la cuca... de qui? Com la doctrina diu que lo que no vulguis per tu no vulguis per ningú...

Jo no sé si, tractantse de cucas, li agradaria que li matessin la seva. Ey! Cas qu'en crihi.

EPIGRAMAS

Un rector de cert poblet qual nom ara no es del cas, criava un porquet tant gras, que, veientlo un dia en Met, exclama am admiració, contemplant sa pell velluda: —No hi vestia bestia més moulada qu'el porc del senyor rector!

Louis Masé

Parlant d'en Pacó el tenor, ahir deya el senyor Sauias: —No te veu, però-té taulas, que quasi be es lo millor. —Sentintlo en Pepet, digué: —Segons lo qu'em van dir ahir per torsi n'ha de tenir sent el duenyó d'un café.

Francisc Torres

CANTARELLAS

¿Qu'en treus d'estarte à l'iglesia desde el demati à la nit, si quan t'en vas cap à casa encare t'has de fer el lit?

Per probarnos la virtut dius qu'ets monja. ¡Válgam Déu! ¿Si fossis esposa y mare no ho probarias més bé?

Arando

EN PREPARACIÓ

Almanac de LA TRAMONTANA PERA L'ANY 1893

AMÉD

CALENDARI LLIUERPENSADOR

dedicat als parres y a tots els escroperseguidors de LA FULLA, y a tots els escroperseguidors de LA FULLA, y a tots els escroperseguidors de LA FULLA.

XARADA

Ma primera es animal, musical letra y armoniac; y al miras mon total trobarás, molt natural, que resulta mon de dona.

Ll. Masé

TRENCA-CLOSCAS

ANA MERT

OS

Formar amb aquestas llettras el nom de dos llores.

GEOGLIFIC

ENAMORAT
L'AMOR
ENAMORAT

MOLT

Pau Gudió y B.

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER

Xarada: Du-e-ro.

Geoglific: Sin mesos es mitj any.

A LA GABIA!

RATA N.º 19

JOSEP BRACONS (de Manlleu)

Aquet senyor va evaporarse com el fum, fentli un nus à la cua de moltas empresas peiodisticas, tocantnos à nosaltros rebre per 17'30 pessetas, sense ni haverse dignat dirnos —Mala butxaca ting. Queda instalat à la gabia per exemple de mals pagadors.

Ratas consagrats:—1. Joaquim Miquel, de Lleida, per 27'50 pessetas.—2. Domingo Gombau, de Falset, 19.—3. Pere Martí, de Balaguer, 18.—4. Ramon Torredad, de Agramunt, 17'83.—5. Hissia Rosé, de Figueras, 26'44.—7. Joseph Arnau y Bonet, de Valis, 18.—8. Llorens Serra, de Perpinyà, 37'55.—9. Francisco Masjosa, de Figueras, 26.—10. Fernando Gonzalez, de Palma de Mallorca, 21'98.—11. Miquel Mestre (à Riut, de Cervera, 16.—12. Gasimiro Torres, de Arenys de Munt, 18.—13. Pau Bosch, de Bellcaire, 6'25.—14. Francisco Viladrich, de Cabells, 9'22.—15. Pau Esteve, de Mollet, 7'80.—16. Joseph Ginestet Puigri (à Manlleu, de Vich, 70'20.—17. Emili Veciana, de Santa Coloma de Queralt, 21'05.—18. Miquel Mas, de Torelló, 73.

Que s'espavilin els que foren corresponsals de La Espluga de Francolí, La Bisbal, Badalona, Olot, Gualba, Sant Feliu de Codinas, Idem de Llobregat, Torelló, Terrasola y algun altro, qu'els tocarà aviat entrar à la gabia si no demostren més bonas intencions de butxaca de las qu'ens han tingut fins ara.

CORRESPONDENCIA

Anirà algo de lo qu'han enviat els subjectes que firmam amb els noms següents: J. Parera, —Itram y Evoh.—Ll. Masé.—Pau Sabaté.—A. B. y S.—F. Corbella.—Ginter Barrera.—V. Cendra.—P. S. y B. de V.—R. Marlorquí.—G. Torres.—R. de Urbina.—B. Ballester.—Coco.—J. Ramitels.—Un de Llinks.—Mr. Eugon.—Jo.—F. Torres.—R. Costa.—Un trempat.—Milord.—Escollà del Vendrell.

Els treballs dels que no s'anomenan no ens servixen, uns per incorrectes, altres per fluixos ó poc interessants y molts per pevillosos en aquets temps de Fallas.

No es contesta res de lo molt que ja s'ha rebut per l'Almanac, perquè esperem ferho tot plegat en el número 391, fins à la publicació del quin hi haurà temps de remetre treballs per aqueil.